

گزارشی درباره مراجعه چشمگیر زنان باردار خوشونت دیده به مراکز درمانی

باردار و کتک خورده

۶۵ تا ۷۰ درصد زنان خوشونت دیده
سابقه خشونت از سوی همسران شان در دوران بارداری را داشته اند

معذرت می‌خواست اما باز هم این کار را تکرار می‌کرد. البته من هم در زمان بارداری خیلی بهانه‌گیر می‌شدم مثلاً سر بارداری اولم به‌خاطر اینکه نمی‌خواستم مادرش به خانه‌مان بیاید من را از پله‌ها هل داد پایین و گفت تو از خانه برو. چیزی نشد اما تا مدت‌ها بعد کابوس می‌دیدم که اگر با شکم شش‌ماه حامله از پله‌ها می‌افتادم، چه می‌شد؟ کلاً مرده‌ا اگر بفهمند دست و بالت بسته است، خیلی بدتر می‌کنند. حاملگی هم حساسی دست و بال زن را می‌بندد. بعد هم که زایمان و مراقبت از نوزاد، همه اینها آدم را ناتوان می‌کند. مرد هم که می‌داند «برو» نیستی، بدتر می‌تازد. بدبختی این است که همه از آدم می‌خواهند کوتاه بیایند. حتی مادر من به من می‌گفت تقصیر خودت است، زن حامله که ناسازگاری نمی‌کند اینها مال قبل است، حالا که شکمت بالا آمده، بنشین و جلوی دهانت را نگه دار.»

پدیده، ۳۹ ساله فوق‌لیسانس مدیریت و شاغل اما جنس دیگری از خشونت را تجربه کرده است: «بارداری من بدترین دوران رابطه من و همسر من بود. من تا ماه سوم بارداری شاغل بودم اما از ماه سوم به‌مدت دو ماه استراحت مطلق شدم و تصمیم گرفتیم دیگر سر کار نروم و بعدتر برای مرخصی زایمان اقدام کنیم. دقیقاً از همان زمان سختگیری‌های شدید اقتصادی شوهرم شروع شد. با این که پول داشت انگار می‌خواست به من بفهماند که نباید کار را به‌کلی کنار بگذارم. شاید باورتان نشود اما ویاړهای ساده من را هم تامین نمی‌کرد. به‌وضوح می‌فهمیدم که می‌خواهد من را طوری اذیت کند و تحت فشار بگذارد که به‌سرعت به کار برگردم. در همه زمینه‌ها سختگیری می‌کرد؛ از خورد و خوراک گرفته تا لباس و وسیله‌های مورد نیاز بچه. باز هم تاکید می‌کنم که مشکل مالی نداشت.

زهرا افتخارزاده
بنیان‌گذار «خانه امن آتنا»:

ما می‌بینیم که سنگین‌ترین و بی‌پروا ترین خشونت‌ها در این زمان اتفاق می‌افتد. شاید بتواند بگویم که ۶۵ تا ۷۰ درصد زنان خشونت دیده، سابقه خشونت دیدن در دوران بارداری را داشته‌اند

فاطمه رجبی
خبرنگار گروه اجتماعی

مسعود هاشمی، پزشک جوانی است که در یک درمانگاه خصوصی کار می‌کند. او مدتی پیش در توئیترش از زنی باردار نوشت که همسرش با لگد به شکم‌اش زده و بعد او را غرق در خون به درمانگاه آورده بود. مسعود در این درمانگاه هفته‌ای چند مورد خشونت خانگی می‌بیند که طبیعتاً تعدادی از آنها هم مربوط به زنان باردار است. او معتقد است که در فرهنگ ما خشونت به زن باردار خیلی بد محسوب می‌شود با این وجود تعداد زنان باردار خشونت‌دیده‌ای که مراجعه می‌کنند آنقدر زیاد است که نمی‌توان گفت این قبح فرهنگی واقعا جلوی خشونت به زنان باردار را می‌گیرد؛ زنانی که به‌وضوح ضعیف‌تر و منفعل‌تر هستند و کمتر از زنان خشونت‌دیده غیرباردار با مرد تقابل می‌کنند.

ندا، زن ۲۸ ساله و مادر دو دختر است. او می‌گوید، همسرش در زمان بارداری دوم او اعتیاد داشته و بارها او را کتک زده اما هیچ‌کس نبوده که حتی رنج‌اش را به‌رسمیت بشناسد: «قصه زن حامله فرق می‌کند. حتی پیش دوستت هم نمی‌توانی درد دل کنی چون فوری می‌گوید با این وضعیت چرا حامله شدی؟ همه می‌خواهند زن حامله خوشحال و منتظر باشد و دائم خدا را شکر کند که دامن‌اش سبز شده اما حاملگی من جهنم بود. شوهرم هر بار من را می‌زد؛ مثلاً به‌دلیل یک حاضر جوابی به صورتم سیلی می‌زد، بعدش می‌نشستیم با هم گریه می‌کردیم. دستش را می‌گذاشت روی شکمم و از بچه

قصاص برای متهم به قتل الهه

علی القاصی، رئیس کل دادگستری استان تهران دیروز از صدور حکم پرونده الهه حسین‌نژاد خبر داد. به گزارش میزان، او درباره آخرین وضعیت رسیدگی به پرونده قتل الهه حسین‌نژاد گفت: «از بدو وقوع این جنایت، رسیدگی به پرونده مورد اشاره به‌طور ویژه در دستور کار قرار گرفت و باتوجه به تأکیدات صورت‌گرفته، رسیدگی به این پرونده به‌طور خارج از نوبت انجام شد.» القاصی در ادامه گفت: «فرآیند انجام تحقیقات در این پرونده با رعایت تمام مسائل فنی و کارشناسی صورت گرفت و پرونده جهت رسیدگی، به شعبه ویژه دادگاه کیفری یک استان تهران ارجاع شد و در روزهای اخیر نیز جلسه دادگاه رسیدگی به پرونده برگزار شد.» رئیس کل دادگستری استان تهران در پایان گفت: «در حال حاضر رأی دادگاه مبنی بر محکومیت متهم به قصاص نفس، صادر شده که این رأی ظرف ۲۰ روز قابل فرجام‌خواهی در دیوان عالی کشور است.»

آینده تاریک جنگل‌های زاگرس

مجتبی آهور، معاونت محیط‌زیست انسانی اداره کل حفاظت محیط‌زیست استان لرستان، با بیان اینکه بحران افزایش دما و شیوه برخورد با جنگل‌های زاگرس باعث وخیم‌تر شدن بحران زاگرس شده است، گفته که مطمئناً اگر به همین روش ادامه دهیم، با چالش بسیار جدی‌ای مواجه خواهیم شد. به گزارش ایلنا، معاونت محیط‌زیست انسانی با تاکید بر این واقعیت که مشکلات گذشته از جمله آفت‌ها، پیر شدن زاگرس، عدم احیای جنگل‌ها، آتش‌سوزی‌ها و... هنوز حل نشده‌اند، گفت: «در مجموع من آینده خوبی را برای جنگل‌های زاگرس پیش‌بینی نمی‌کنم.» او ادامه داد: «کارشناسان سازمان حفاظت از محیط‌زیست و سازمان جنگل‌ها، همه دارند هشدار می‌دهند! از سطح پایین تا سطح کلان، همه دارند هشدار می‌دهند. وضعیت جنگل‌های زاگرس ما در معرض خطر قرار دارد و با این هشدارها کار انجام نمی‌شود. فراتر از این حرف‌ها باید ورود پیدا کنیم.»

طرح «پرستار پیگیر»

عباس عبادی، معاون پرستاری وزارت بهداشت با اشاره به جزئیات طرح «پرستار پیگیر» و با بیان اینکه در نظر داریم این طرح را در اعتباربخشی بیمارستان‌ها لحاظ کنیم، گفت: «میزان مراجعه مجدد به مراکز درمانی در برخی بیماری‌ها، با اجرای این طرح از ۲۵ درصد به کمتر از ۱۰ درصد رسیده که آورده مالی خوبی برای نظام سلامت دارد.» او در گفت‌وگو با ایسنا، با بیان اینکه طرح «پرستار پیگیر» در ۹۰۰ بیمارستان کشور اجرا می‌شود، گفت: «اجرای آزمایشی طرح «پرستار پیگیر» در سال ۱۴۰۰ آغاز شد و در حال حاضر باتوجه به بازخوردهای مثبت آن در تمام کشور اجرا می‌شود. طرح «پرستار پیگیر» با پنج بیماری مزمن در سال ۱۴۰۰ آغاز شد و در حال حاضر تعداد بیماری‌های تحت پوشش این طرح به ۱۵ بیماری مزمن پُر مراجعه رسیده است. به‌طور مثال بیماری مزمن انسداد ریوی، سکته مغزی و دیابت، جزو بیماری‌های تحت پوشش طرح «پرستار پیگیر» هستند.»

وقتی فهمید این موضوع چقدر من را عصبانی می‌کند؛ بدتر می‌کرد. من هم خیلی حساس شده بودم. ۱۵ سال بی‌وقفه کار کرده بودم و ۷ سال آن در زندگی مشترک بود. حق نداشتم مدتی که نیاز بدنم و جنین بود، کار نکنم. البته در آن دوران بین من و همسر مشکلات دیگری هم پیش آمده بود اما به‌هر حال بی‌پولی و فشار مالی بیپه‌وده‌ای که با سوءاستفاده از شرایط من به من تحمیل شد، تا ابد از ذهنم بیرون نمی‌رود. بعدتر که مشاوره رفتیم، فهمیدم که همسر من چهار تغییرات روانی شده بود و اضطراب پدر شدن گرفته بود اما به‌هر حال چون او زورش بیشتر بود و بقیه هم مرا درک نمی‌کردند، من آسیب بیشتری دیدم.»

براساس بعضی تحقیقات، ۸۲/۸ درصد زنان باردار در ایران حداقل یکی از انواع خشونت (جسمی، روانی، مالی و...) را در دوران بارداری تجربه کرده‌اند* و کمترین تخمینی که از لابه‌لای این پژوهش‌های داخلی به دست می‌آید، شیوع ۵۲ درصدی تجربه خشونت بین زنان باردار است؛* یعنی حداقل یکی از هر دوزن باردار. براساس این پژوهش‌ها شایع‌ترین شکل خشونت در دوران بارداری، خشونت روانی و در مرتبه بعدی، خشونت جنسی، اقتصادی و جسمی است. در اغلب موارد رفتار خشونت‌آمیز یا اصلاً خشونت تلقی نمی‌شود مثل وادار کردن زن به ارتباط جنسی یا پنهان می‌شود؛ چراکه خانواده در آستانه تحولی بزرگ است و باید تمرکز بر آمدن عضو جدید باشد. احتمالاً به همین دلیل است که وقتی کسی روایتی مشابه آنچه اخیراً توسط یک پزشک اورژانس منتشر شد نقل می‌کند، شنونده‌ها حیرت‌زده می‌شوند. «مگر کسی زن حامله را کتک می‌زند؟»

▼ هرکس کاری می‌کند از سر وجدان است

زینب حسینی، زبندت تخصص زنان و زایمان یکی از بیمارستان‌های دولتی تهران می‌گوید که زنان باردار خشونت‌دیده زیادی را در این سال‌ها دیده است: «من سال سه زبندتی هستم. در این سه‌سال آنقدر زن باردار کتک‌خورده دیده‌ام که حد ندار. خیلی‌ها را هم دیده‌ام که کتک نخورده‌اند اما از حداقل برخورد انسانی محروم بوده‌اند مثلاً مرد تحصیلکرده کارمندی دیده‌ام که با خنده می‌گوید، واللّه مادرهای ما هم می‌زاییدند و این همه ادا نداشتند. خب این مرد که در برابر پزشک چنین حرفی درباره همسرش می‌زند، در خانه چطور نیازهای یک زن باردار را برآورده می‌کند؟ همین هم خشونت است؛ خشونت که حتماً کتک‌زدن نیست. بارها مردانی را دیده‌ام که به‌بهانه جنسیت جنین به زن باردار، خشونت کلامی یا فیزیکی می‌کنند. همین چندماه پیش خانمی در هفته ۱۸ بارداری به‌دلیل لک‌بینی وسیع مراجعه کرد. اول گفت که از پله افتاده، اما بعد گفت که همسرش دستش را پیچانده و او به‌دلیل استرس زیاد یا فشاری که بر اثر چرخش به بدنش آمده، به خونریزی افتاده. زن بیچاره با گریه می‌گفت، اگر پسر حامله بودم این کار را نمی‌کرد. می‌گفت، بار قبل که پسر باردار بوده، رفتار مرد خیلی خیلی بهتر بوده است.